

[Carl Petersen.]

dan, som jeg har forstaaet den, at denne Situation først kan komme til at foreligge, efter at det har vist sig, at Afleveringen efter den fulde Udskrivning har givet saa meget Korn, at alle de i Loven anførte Formaal er dækket med de i Loven fastsatte Kvanta?

Jeg vil gerne anmode Ministeren om at bekræfte, at denne min Forstaaelse af Bestemmelsen er rigtig.

Den gode Høst i 1942 har ligeledes bevirket, at de noget omstridte Priser paa Frihandelskornet er kommet ned i det rette Prisleje, der hvor det bør ligge efter de Priser, der er fastsat paa de dyriske Produkter. Det har været et Lyspunkt i Situationen set med Husmandsøjne, da det i nogen Grad har lettet Husmændenes Dispositioner.

Der findes i Bemærkningerne til Lovforslaget en Oplysning om, at der ved de Forhandlinger, der er gaaet forud mellem Organisationerne, ikke er rejst Krav om højere Priser fra nogen af de forhandlende Organisationers Side, og dette er, synes det mig, meget prisværdigt. Det havde imidlertid været endnu mere prisværdigt, hvis der heller ikke indirekte var gjort Forsøg paa at sikre en højere Pris. Men her har man altsaa ikke kunnet staa for Fristelsen, man har endda — siges der andre Steder — gjort det for at gavne Husmændene.

Jeg tænker her paa den Forhøjelse af Flæskeprisen, som for nylig er blevet en Kendsgerning. Denne Forhøjelse vil utvivlsomt medføre en Forhøjelse af omkring 4 Kr. pr. 100 kg Frihandelskorn og dermed være Aarsag til en ny Opgang af de allerede alt for høje Ejendomspriser. Jeg har forstaaet det saadan, at denne Forhøjelse skulde være nødvendig for at bøde lidt paa de Vanskeligheder, som en Del særlig smaa Landbrug var kommet ud i, grundet paa daarlig Høst og andre uberegnelige Aarsager. Alle i denne Sal vil sikkert være med til at hjælpe disse Mennesker, men at hjælpe dem ved at gøre det Korn dyrere, der er en Livsbetingelse for dem, synes mig noget problematisk.

Lad den fattige Husmand have Adgang til at producere 6 à 7 Svin om Aaret, saa naar han jo ikke højere, lad det efter de paagældende Forhøjelser af Prisen paa Flæsk blive en øget Indtægt paa 150 Kr., han der-ved har faaet mere for sin Høst; derfra skal saa trækkes det Beløb, han skal give mere for det Frihandelskorn, han skal købe til andre Formaal. Mon man ikke kunde have hjulpet disse daarligt stillede Husmænd

mere effektivt paa en anden Maade? For de Millioner, som Landbruget her indkasserer, vil for den langt overvejende Dels Vedkommende havne i det store kornsælgende Landbrugs Hommer. Salget af 1 000 Tdr. Korn giver en øget Fortjeneste paa 4 000 Kr. Afstanden vil igen blive større mellem de smaa og de store Landbrugs Indtjeningsmuligheder.

Den indirekte Prisstigning paa Kornet, der her vil fremkomme, vil, hvis man ikke passer paa, igen blive Løftestangen til nye Priskrav paa andre Landbrugsproduktioner. Det er nærliggende at tro, at Flæskeproduktionen nu vil blive mere rentabel end Smørret, og min Henstilling skal derfor være: Næste Gang der stilles Krav om Prisforhøjelser for den ene eller anden af Produktionsgrenene for at skaffe Balance i Priserne, sæt da Prisen ned paa den Vare, der menes at være den bedst betalte, for paa den Maade kan der ogsaa skabes Balance.

Landbruget har i det lange Løb ingen Fordel af, at der fremtvinges en Situation, hvor det vil blive nødvendigt for at værne det øvrige Samfunds Interesser at bringe Priserne paa alle Landbrugsproduktioner under Kontrol. Landbruget har afgjort en Fordel i en vis Frihed i Prisbevægelsen, men en Forudsætning hos os maa det være at vise Maade med at forlange Forhøjelser af Priserne. Vel vil denne Forhøjelse ikke faa nogen Virkning for Forbrugerne, men den vil komme til at virke paa et andet Omraade. For den unge Landmand, der har samlet sig lidt Kapital for at komme i Gang i Landbruget og danne sig et eget Hjem, vil det betyde, at hans Spareskillinger igen er blevet mindre.

Løje: Det foreliggende Forslag til Lov om en midlertidig Kornordning for det kommende Høstaar afviger kun paa enkelte og ikke meget væsentlige Punkter fra Kornloven for 1942—43, saa jeg skal ikke knytte ret mange Bemærkninger dertil.

Jeg anser det for at være af ikke ringe Betydning, at denne Lovgivning, saa længe den er nødvendig — vi haaber ikke, den skal blive nødvendig ud i en alt for fjern Fremtid —, i Hovedsagen følger de samme Retningslinier fra det ene Aar til det andet. Landbruget er jo henvist til trods alt at lægge Planer et Stykke frem i Tiden, og det kan lettere gøres, naar Lovgivningen paa disse Omraader ændres saa lidt som muligt. Ogsaa for dem, der skal administrere Loven, maa dette være en Fordel, selv om det stærkt svingende Udbytte af Kornhøsten her kan berede visse Vanskeligheder.